

Utilització de les dades sectorials per complementar l'anàlisi d'estats financers

ESTER OLIVERAS

Universitat Pompeu Fabra

SOLEDAD MOYA

Universitat Autònoma de Barcelona

Resum

L'aportació d'informació sectorial a l'anàlisi d'estats financers es perfila com un complement indispensable a l'hora de garantir els resultats obtinguts d'aquesta anàlisi. En aquest treball es planteja la utilitat de l'anàlisi sectorial estructurada en dues parts diferenciades. En la primera part, s'enumeren les consideracions a tenir en compte en l'ús de les dades sectorials i es descriuen les tècniques emprades per realitzar aquest tipus d'anàlisi. En concret, (i) com fer la comparativa amb la mitja sectorial, (ii) com construir un *benchmark* amb les ràtios ideals a les quals l'empresa s'ha d'apropar. En la segona part, es fa una llista i es descriuen les fonts d'informació a les quals es pot recórrer per trobar les dades necessàries, com per exemple empreses especialitzades, organismes oficials, bases de dades o pàgines web especialitzades.

Paraules clau

Anàlisi sectorial, *benchmark*, anàlisi d'estats financers.

1. Introducció

L'anàlisi d'estats financers és un procés crític que avalua tant la posició financera actual de l'empresa com els resultats operatius d'aquesta empresa, amb l'objectiu de predir el seu comportament futur. L'anàlisi es recolza en dos principis fonamentals que són: el coneixement del model comptable i l'ús d'eines pròpies com poden ser els percentatges, les tendències o les ràtios. És en el coneixement del model comptable on s'inclourien les dades sectorials com a part indispensable a tenir en compte dins de l'anàlisi.

L'anàlisi d'estats financers és una eina molt potent i àmpliament utilitzada per moltes empreses. No obstant això, les dades obtingudes de l'empresa, en sí mateixes, no tenen cap significat. És molt important fer dues anàlisis complementàries que permetin enquadrar i interpretar completament la informació. La primera anàlisi consisteix a analitzar l'evolució de les ràtios i les partides més importants durant els últims anys, quatre o cinc anys acostumen a ser suficients per tal d'observar les tendències principals.

La segona anàlisi, de la qual parlarem extensament en aquest article, consisteix a comparar la situació de l'empresa amb una mitja sectorial o bé amb una altra empresa. En el cas que es tracti d'una mitjana d'altres empreses del sector, a ser possible, han de compartir certes característiques, com per exemple l'activitat o la grandària. Es tracta, doncs, de trobar un *benchmark* adequat que permeti fer comparacions significatives.

2. La importància del sector industrial i de la localització geogràfica

És important comparar les dades de l'empresa amb la mitja o bé amb una empresa de característiques o activitats similars que es caracteritzi pel seu èxit. No tots els sectors es veuen afectats de la mateixa manera per l'economia i fer una comparació amb altres sectors perdria significat.

Moltes vegades, la forma de finançament o l'estructura del passiu es veu influenciada pel sector en què opera l'empresa i, naturalment, el sector també afecta el compte de resultats. A manera d'exemple, a la Taula 1 es recullen les ràtios d'endeutament i rendibilitat per sectors de

l'any 2002. S'observa que en el sector «transport i comunicació» té una ràtio d'endeutament molt elevada, del 62,5%, mentre que l'endeutament del sector «comerç i reparació» és molt més baix, d'un 34,8%. En referència a la rendibilitat, el sector industrial «fabricació de material de transport» va obtenir una rendibilitat negativa mentre que la indústria alimentària va obtenir una rendibilitat del 14,4%. És precisament degut a aquesta gran variabilitat que és necessari mantenir les comparacions entre empreses d'un mateix sector.

Taula 1: Ràtios d'endeutament i rendibilitat per sectors (2002)

Sector	Ràtio d'endeutament	Rendibilitat
ENERGIA	48,7	12,9
INDÚSTRIA	41,4	9,2
Indústria alimentació, begudes i tabac	47,2	14,4
Indústria química	50,4	7,0
Transformació del vidre, ceràmica i de metalls	32,7	9,6
Indústria del material i equip elèctric, electrònic i òptic	39,8	16,4
Fabricació de material de transport	42,4	-1,0
Altres indústries manufactureres	23,9	13,5
SERVEIS MERCAT	57,6	10,2
Comerç i reparació	34,8	15,8
Transport i comunicació	62,5	14,0
Altres serveis	59,0	7,4

Font: Central de Balanços del Banc d'Espanya (2002).

Per una altra banda, la creixent complexitat empresarial fa que cada cop sigui més difícil trobar empreses que s'assemblin entre sí i potser

que la millor comparativa s'hagi de realitzar amb una empresa situada en un altre país. En aquest cas, és molt important tenir en compte dos factors: en primer lloc, les diferències en la normativa comptable i en segon lloc, s'ha de tenir present que l'estructura de balanç pot presentar variacions sensibles entre països. Per exemple, a Catalunya el nivell d'autofinançament ha estat tradicionalment, molt més elevat que en l'empresa mitja europea. Un altre exemple és que, mentre que en el Regne Unit la mitjana del termini de pagament és de 45 dies a Itàlia és de 90 dies (Gardiner, 1997).

A la Taula 2 es mostra l'estructura mitja del Balanç en diversos països. En aquest cas s'han eliminat les possibles diferències comptables, ja que les dades s'han extret del projecte BACH (Bank for the Accounts of Companies Harmonised) que construeix una base de dades comunitària, amb dades homogènies en termes comptables.

Taula 2: Estructura mitja del Balanç de Situació en diversos països (2001)

	Espanya	EEUU	Japó	Alemanya	França
Fix	50,2	67,6	52,2	47,8	39,3
Circulant	49,8	32,4	47,8	52,2	60,8
Actiu	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0
Fons propis	43,7	37,2	38,6	31,9	36,2
Deutes a LT	11,2	22,1	18,7	5,5	16,4
Deutes a CT	42,4	26,5	37,9	34,5	41,9
Provisions per riscos i despeses	3,7	14,2	4,8	28,1	5,5
Passiu	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

Font: Central de Balanços del Banc d'Espanya (2002).

3. Obtenció de les ràtios mitjanes del sector

Les ràtios mitjanes del sector acostumen a estar disponibles en diverses bases de dades i informació econòmica publicada periòdicament. Amb l'objectiu de contrastar les dades de l'empresa amb les ràtios mitjanes, s'han de calcular les ràtios mitjanes de les quals es coneix el seu valor mig sectorial. Si alguna de les ràtios es molt diferent al de la mitja del sector, s'ha d'investigar quina es la causa i les possibles conseqüències per a l'empresa si no es posa remei.

Tot i això, s'ha de tenir en compte que el sol fet que una empresa tingui ràtios diferents a les del sector, no implica necessàriament una problemàtica.

Per exemple, una empresa pot tenir menys marge que els seus competidors degut a una estratègia de màrqueting agressiva que li permeti vendre més, o guanyar una guerra de preus. Curiosament, hi ha estudis que demostren que les ràtios tendeixen a apropar-se a la mitja del sector a mesura que passa el temps (Lev, 1969). El que queda pendent d'esbrinar és si això és el resultat de les decisions empresarials o si ho provoca el mateix entorn econòmic. Quan fem la comparativa de les ràtios de l'empresa amb les ràtios mitjanes s'han de tenir en compte dues possibles limitacions.

En primer lloc, s'ha de posar atenció a com s'han calculat les ràtios mitjanes sectorials. Existeix certa confusió al voltant de determinades ràtios, que poden ser calculades de més d'una manera. És important que les ràtios de l'empresa siguin calculades de la mateixa manera, per tal de poder extreure conclusions rellevants. En segon lloc, es necessari conèixer bé com s'ha calculat aquesta mitja del sector. S'ha de avaluar si la mostra es representativa o no: el nombre d'empreses incloses, la localització geogràfica, la grandària, etc... També s'ha de comprovar que les dades siguin fiables. La situació ideal és que les dades agregades corresponguin a empreses de grandària similar. En relació a quines són les dades més significatives, segons un estudi realitzat per Gibson (1987) a analistes financers, la dada més important la ROE, en segon lloc el PER i en tercer lloc el benefici per acció.

A la Taula 3, s'especifiquen les 10 ràtios més significatives segons aquest estudi.

Taula 3: Rellevància de les ràtios segons els analistes financers

Posició	Ràtio
1.	ROE (després d'impostos)
2.	PER (ràtio preu benefici)
3.	Benefici per acció
4.	Benefici net
5.	ROE (abans d'impostos)
6.	Benefici net (abans d'impostos)
7.	Ràtio de disponibilitat
8.	Rendibilitat per dividend
9.	ROA (després d'impostos)
10.	Deute / Fons propis

Font: Adaptat de Gibson (1987) p. 75.

4. Obtenció de les ràtios ideals del sector

Una altra forma d'anàlisi molt útil, consisteix a calcular les ràtios ideals que han d'intentar aconseguir les empreses d'un determinat sector. Per fer-ho, fa falta aconseguir els comptes anuals, a ser possible auditats, del major nombre d'empreses del sector.

És imprescindible obtenir dades d'empreses que tinguin resultats econòmics excel·lents (beneficis elevats, vendes creixents, liquiditat...) i també d'empreses que tinguin problemes econòmico-financers. Després, s'ha de fer un estudi discriminant les variables que diferencien les empreses amb èxit de les empreses que tenen problemes. Per això, s'ha d'esbrinar quines són les característiques comuns a les empreses amb bons resultats i quines ho són a les empreses amb problemes. En definitiva, es tracta d'identificar aquelles variables que permeten diferenciar les empreses d'èxit de les que no ho són. Aquestes característiques han de fer referència a diferents aspectes econòmico-financers com les que s'especifiquen a la Taula 4. Un dels problemes que sorgeix amb aquest

típus d'anàlisi és que per realitzar la discriminació de variables es requereixen coneixements sòlids d'estadística avançada. Davant d'això, podem recórrer a publicacions amb les quals es descriuen les ràtios ideals i mitges com per exemple la realitzada per Amat (2002).

Taula 4: Variables possibles per realitzar una anàlisi discriminant

Variables
– Liquiditat
– Mesura
– Endeutament
– Palanquejament financer
– Vendes
– Beneficis
– Rendiment
– Rendibilitat

Les dades ideals de cada sector seran les característiques comunes de les empreses amb millors resultats econòmics i sense problemes financers. Un cop s'han aconseguit les ràtios ideals d'un determinat sector es pot procedir a la comparació amb les ràtios de l'empresa analitzada. Lògicament, quan el valor d'una ràtio en l'empresa analitzada sigui més pròxima al de les empreses amb problemes que a la de les empreses exitoses, pot ser indicatiu d'algun punt dèbil important. Un estudi realitzat en bancs comercials de Grècia, va demostrar que una de les variables determinants per tenir èxit en aquest sector és el valor dels actius, com més elevat és aquest valor millor és la eficiència (Halkos i Salamouris, 2004).

Un altre exemple ens l'ofereix el consultor Shinn (2003), que després de fer una anàlisi sectorial de les empreses constructores que comparteixen d'un volum de vendes del 100% estableix les ràtios ideals versus les ràtios mitjanes (Taula 5).

Taula 5: Ràtios ideals i mitges del sector de la construcció segons Shinn (2003)

Ràtios	Ideal	Ràtios mitjanes
Vendes	100,0%	100,0%
Cost de les vendes	70,0%	78,0-85,0%
Marge brut	30,0%	15,0-22,0%
Costos indirectes	3,5%	5,0-6,0%
Despeses financeres	4,0%	3,0-7,0%
Despeses comercials	6,0%	5,0-10,0%
Despeses generals d'administració	4,5%	4,0-7,0%
Total despeses generals	18,0%	16,0-22,0%
Benefici net	12,0%	3,5-5,0%

5. Limitacions de l'anàlisi amb dades sectorials

Tot i la gran utilitat d'aquest tipus d'anàlisi, sovint no es possible realitzar-la. Els problemes més freqüents es poden agrupar en dos grans grups: (i) la dificultat per definir el sector en el qual opera l'empresa i (ii) l'accés a la informació de qualitat.

En referència a la dificultat en la definició del sector en què opera l'empresa, pot ser que es tracti d'un sector molt específic i que no existeixin suficients dades d'aquest esmentat sector. També pot passar que l'empresa operi en més d'un sector i aleshores sigui necessària l'elaboració d'estats comptables segmentats per poder realitzar les comparatives.

L'accés a la informació de qualitat també pot resultar problemàtic. Moltes vegades els comptes anuals oficials no coincideixen amb la realitat empresarial degut a les pràctiques de maquillatge comptable. També, com s'ha dit anteriorment, el ventall d'opcions comptables per registrar una mateixa transacció pot donar com a resultat comptes anuals diferents. Finalment, algunes bases de dades no tenen la informació prou actualitzada o el nombre d'empreses és massa petit per calcular una mitja representativa.

6. Fonts d'informació

Davant de la clara necessitat de complementar l'anàlisi d'empreses amb la informació sectorial, segons s'ha comentat en apartats anteriors, ens plantegem ara quines podrien ser les possibles fonts on trobar informació relacionada amb els diferents sectors empresarials.

Una possible classificació de les fonts d'informació de dades sectorials per a l'anàlisi d'empreses seria el següent:

1. Empreses privades especialitzades
2. Organismes oficials
3. Software especialitzat
4. Pàgines web especialitzades

A continuació, ampliïem amb més detall cadascuna de les categories.

6.1. Informació sectorial procedent d'empreses especialitzades

Existeixen en el mercat un nombre considerable d'empreses proveïdores d'informació corporativa. Aquestes empreses tenen com a objectiu proporcionar als seus clients la informació necessària per la seva gestió empresarial, ja no només en l'anàlisi de les empreses del seu entorn, sinó també en tot el seu cicle de negoci. Són empreses que pertanyen al sector de la consultoria d'informació i que pretenen cobrir totes les necessitats informatives dels seus clients, des de la recerca de nous clients (amb avaluació del risc associat als propis clients, per tal de conèixer-lo i controlar-lo) com les fases posteriors de desenvolupament del negoci i recerca de rendibilitat, així com el seguiment del cobrament i recuperació del deute en cas de morositat.

Algunes de les empreses que podríem incloure dins d'aquesta categoria serien per exemple, Dun & Bradstreet (www.dbspain.dnb.com), DBK, S.A. (www.dbk.es), Axesor (www.axesor.es) que és una marca del Grupo Infotel o Asesoralia (www.asesoralia.com). A més d'aquestes empreses, que s'inclouen dins del grup d'empreses més representatives del sector a nivell nacional i en alguns casos com el de Dun & Bradstreet a nivell internacional, hi ha unes altres que es poden consul-

tar en buscadors com ara www.yahoo.com o www.alltheweb.com. Aquest seria el cas, per exemple, de Quasarconsultores (www.quasarconsultores.com) o Müller y Asociados (www.redmuller.com).

Dun & Bradstreet a partir d'ara (D&B) per exemple, és l'empresa líder en el sector de consultoria d'informació a nivell nacional i internacional. La podem trobar a més de 300 països i en alguns d'ells fa més de 150 anys que existeix (en el cas d'Espanya, D&B funciona des de 1903). Té la base de dades més gran a nivell mundial amb informació de més de 81 milions de companyies de tot el món. D&B actualitza aquesta informació de manera continua i cada dia es duen a terme prop d'1 milió de modificacions a la base de dades.

En el cas de DBK (empresa que pertany al grup Databank, un dels líders en el mercat europeu d'informació empresarial), ens trobem amb una empresa líder en el mercat espanyol en la prestació de serveis d'anàlisi i informació sectorial. Aquesta empresa es va crear el 1987 i duu a terme un seguiment continuat d'aproximadament uns 200 sectors espanyols i portuguesos a través de diferents estudis multiclients, que s'han convertit en una eina important per al coneixement necessari de l'entorn i la presa de decisions de directius de més de 1500 empreses industrials, de serveis i financeres.

Una altra empresa rellevant pel que fa a la informació comercial i per sectors és Asesor. Aquesta empresa classifica la informació proporcionada en les següents categories i, dins d'aquestes categories, detalla la informació sobre la situació financera, resultats, evolució i creixement:

- Empreses nacionals
- Investigació d'autònoms
- Empreses internacionals
- Òrgans socials

En general, i tal i com hem comentat anteriorment, l'objectiu de les empreses especialitzades en informació empresarial i, concretament, en informació sectorial, és contribuir a facilitar la presa de decisions per part de l'empresa en totes i cadascuna de les parts que componen el seu cicle de negoci. Si volguéssim estructurar d'alguna manera la informació que podem trobar en aquest tipus d'empreses (sense perjudici de què en cadascuna hi hagi particularitats que es poden consultar en els seus respectius dominis) ens podríem trobar amb el següent:

- a) Solucions de gestió del risc
- b) Solucions de vendes i màrqueting
- c) Solucions de gestió de compres

En el primer cas, la informació sectorial tracta de minimitzar el risc inherent al negoci, incrementar el cash-flow i augmentar la rendibilitat. En el segon cas, l'objectiu és incrementar les vendes a través, tant dels clients que ja formen part de la cartera, com els potencials o els nous clients. Per últim i en el cas de la gestió de compres, l'empresa especialitzada pretén col·laborar en la identificació de possibles estalvis en la gestió de compres, així com assegurar el funcionament de la base dels proveïdors.

A més de les solucions proposades, sovint aquestes empreses ofereixen publicacions on també es pot trobar informació útil per a l'anàlisi de l'empresa i sectorial. Són publicacions d'informació empresarial que normalment contenen la informació més important de cada empresa (per exemple el Catalunya 20.000 o el DUN'S 50.000 de D&B). Hi ha publicacions sectorials en les quals es pot analitzar l'evolució d'una empresa concreta respecte el seu sector d'activitat. D'aquesta manera, es facilita el coneixement de les característiques que pot tenir cada sector abans d'obrir nous mercats, com pot ser una anàlisi del risc per països.

6.2. Informació sectorial procedent d'organismes oficials

Entre els organismes oficials que ofereixen informació sectorial, podríem destacar en primer lloc i com a especialment rellevants les càmeres de comerç i el Banc d'Espanya.

Les càmeres de comerç constitueixen, per la seva pròpia naturalesa, un dels principals punts d'informació en tot allò relacionat amb l'empresa. Ja que una de les funcions que tenen¹ és elaborar estadístiques sobre el comerç, la indústria i la navegació, i proporcionen informació sobre els diferents sectors, les càmeres es converteixen en un lloc de referència en el moment d'elaborar anàlisi d'estats financers d'empresa i sectorials.

A més de la informació que es pugui obtenir en cadascuna de manera individual, cal destacar com a especialment interessant la base de dades Camerdata (www.camerdata.com).

Camerdata és la base de dades més gran del mercat espanyol i agrupa les dades procedents de 85 càmeres de comerç espanyoles amb més de 2,5 milions d'empreses censades. Inclou més de 1.200 codis d'activitat econòmica de manera que permet escollir la tipologia d'empresa en funció del sector a què pertanyi. Estructura la informació en 20 camps diferents on es troben dades relacionades amb el volum de facturació, nombre de treballadors, volum d'importació i exportació o personal de direcció, entre altres.

Ofereix productes com ara fitxers d'empreses espanyoles, informes sectorials, informes comercials i financers, ajudes i subvencions, rànquings d'empreses i sectors empresarials o notícies de premsa. Ofereix també serveis com l'elaboració d'estadístiques, l'actualització de bases de dades, l'enriquiment de bases de dades, la investigació de mercats o el *profiling* de potencials compradors.

A la pàgina web de Camerdata podem trobar un exemple d'informe sectorial que consta dels apartats següents:

1. Codi d'activitat
2. Grandària del sector
3. Principals empreses per segment
4. Distribució geogràfica
5. Evolució sectorial
6. Balanç mig del sector

Complementar l'anàlisi d'estats financers amb un informe sectorial d'aquestes característiques enriqueix i completa sense dubte el nostre estudi de l'empresa.

El Banc d'Espanya és un altre proveïdor d'informació molt important, amb un servei d'estudis i publicacions molt desenvolupat i actiu. Podem trobar informació de caràcter econòmic, estadístic o simplement informatiu. El Banc d'Espanya proporciona també informació de tipus sectorial. Així, dins de la pàgina web del Banc (www.bde.es) es troba l'apartat «Central de balanços» dins del qual podem anar a «Ràtios sectorials», on trobarem una base de dades de ràtios sectorials d'empreses no financeres.

Aquesta eina difon informació sobre 28 ràtios significatives que es poden consultar a <http://www.bde.es/rse> i classificats segons dues característiques que són la grandària de l'empresa i el tipus d'activitat. És una base de dades que ha elaborat el Banc d'Espanya en col·laboració amb el

registre mercantil. Es tracta d'una informació de caràcter gratuït i de molt fàcil accés, fet pel qual es converteix en una eina força útil. Les dades disponibles a hores d'ara comprenen el període entre 1998 i 2002.

En el Banc d'Espanya trobem també informes comparats d'empreses espanyoles amb empreses de països europeus com, per exemple, França, on s'analitza la diferent evolució dels diversos sectors o monografies anuals on es fa una anàlisi general de les empreses espanyoles amb la seva evolució des de l'any 1993 fins l'any 2002 inclòs.

Un altre organisme oficial d'interès en el moment de trobar informació de caràcter sectorial és l'Institut Nacional d'Estadística, INE, (www.ine.es). Aquest institut ofereix informació sectorial però de caràcter més general. Una de les publicacions que podem trobar és la de «Espanña en cifras», en la qual l'institut ofereix dades rellevants de caràcter econòmic per comunitats autònomes, i inclou per a cadascun dels sectors més destacats (sense entrar en els detalls d'aquests sectors) les principals dades estadístiques. Per exemple, per al sector del turisme, podem trobar dades generals com ara percentatges d'ocupació, tipus d'allotjament i percentatge de cadascun, evolució de les pernoctacions o principals zones turístiques per nombre de llits.

L'INE consta també d'una base de dades denominada INEBASE (www.ine.es/inebase) on podem trobar informació sobre empreses però també dades de caràcter més general, sense entrar en ràtios d'anàlisi sectorial.

Com a organisme oficial tenim el departament de treball i indústria (www.gencat.net/treballiindustria) de la Generalitat de Catalunya (www.gencat.net) que publica cada any², entre d'altres, un document denominat «Anàlisi d'estats financers de la indústria catalana» on es fa un estudi per sectors amb l'objectiu de facilitar ràtios, balanços i comptes de pèrdues i guanys referides a empreses industrials catalanes. El nombre de sectors analitzats és de 59. Per tal de realitzar aquest treball les dades s'obtenen de la base de dades SABI (Sistema d'Anàlisi de Balanços Ibèrics). Es tracta d'una base de dades que conté informació comptable de més de 40.000 empreses catalanes amb una facturació general superior a 600 milers d'euros o bé amb més de 10 treballadors i que han dipositat els seus comptes en el Registre Mercantil.

L'abans esmentat estudi classifica les empreses en funció dels codis de la Classificació Nacional d'Activitats Econòmiques de 1993³ i en funció de la grandària. Així, es consideren en primer lloc les empreses petites, amb una facturació igual o inferior a 4.747.996 euros i en segon

lloc les empreses mitjanes o grans amb una facturació superior. A partir d'aquí per a cada activitat empresarial, es faciliten els balanços de situació mitjos en percentatges, els comptes de pèrdues i guanys mitjos en percentatges i 26 ràtios mitjanes en dades corresponents als exercicis 2002, 2001 i 2000.

6.3. Informació sectorial procedent de software especialitzat

Una altra possible font d'informació en el moment de buscar informació sectorial que ens permeti completar la nostra anàlisi econòmica i financera, és aquella que prové de bases de dades. A més de les ja esmentades com ara Camerdata, la base de dades del Banc d'Espanya o la del Institut Nacional d'Estadística, trobem en el mercat bases de dades amb informació molt útil amb referència a l'anàlisi empresarial.

Una d'aquestes bases de dades és la del Sistema d'Anàlisi de Balanços Ibèrics, SABI, que es troba disponible en format CD-ROM i conté informació de més de 190.000 empreses espanyoles i 18.000 empreses portugueses, tal i com hem comentat abans (hem fet referència al nombre d'empreses catalanes incloses a la Base, que és d'aproximadament 40.000). Cobreix el 95% de les companyies de les 17 Comunitats Autònomes que presenten els comptes en el Registre Mercantil i que tenen una facturació superior a uns 4.5 milions d'euros.

Aquesta base de dades conté entre 6 i 10 anys d'informació de cada empresa i es pot fer la recerca per empresa o per grup d'empreses. Els informes es poden imprimir o exportar. També ofereix la possibilitat d'escollir l'idioma (castellà o anglès) i la moneda que interessi. Permet extreure anàlisis detallades, estadístiques i/o comparatives i realitzar gràfics amb les dades. Entre els camps d'interès que podem trobar en aquesta base de dades, destaquen els comparatius de balanços i comptes de resultats, les ràtios d'anàlisi patrimonial, financera o econòmica i els preus de cotització. Una altra base de dades de gran interès es Amadeus. Es tracta també d'una base de dades disponible en CD-ROM que conté informació financera i econòmica de les 250.000 principals empreses europees, de les quals més de 21.000 són de l'Estat espanyol. Conté fins a 10 anys d'informació de cada empresa. Inclou informació d'estats financers, ràtios, accionistes, empreses filials, classificacions d'activitat, consell d'administració, etc. Els informes es poden imprimir, exportar a

un full de càlcul o enviar per correu electrònic i es pot escollir l'idioma (anglès o francès) i la moneda desitjada. Permet extreure anàlisis, estadístiques i/o comparatives detallades i realitzar gràfics amb les dades resultants.

Encara que cobreix un ventall menys ampli, també es pot afegir la base de dades «Guíame». Es tracta d'un servei creat per ESADE que té per objectiu oferir informació sobre productes, empreses, mercats i sectors espanyols.

6.4. Pàgines web especialitzades

Un altre recurs fàcil d'accedir són les pàgines web especialitzades. Per exemple, www.cabsa.es, un portal on podem trobar informació sobre empreses i sectors. En aquesta pàgina web s'inclouen balanços i comptes de resultats, des de 1995 fins al 2002. També inclou un programa que elabora un diagnòstic de les empreses i els sectors i ofereix una anàlisi de competència i control de riscos de clients, així com rànquings d'empreses.

Un altre portal on es pot trobar informació sectorial seria www.invertia.com. Els dos s'han de pagar.

7. Conclusions

L'anàlisi dels estats financers d'una empresa s'ha de completar amb un estudi de les dades financeres d'altres empreses que formin part del mateix sector econòmic. Aquesta anàlisi permetrà a l'empresa en qüestió obtenir més informació sobre el seu funcionament econòmic-financer.

Aquest estudi sectorial es pot enfocar de dues maneres:

- a) Comparem la situació de l'empresa analitzada amb una mitja sectorial. En aquest cas, serà necessari assegurar-se de que la mitja ha estat calculada amb un nombre suficient d'empreses que tinguin característiques similars a la que s'analitza, sobretot la grandària, el sector i la localització geogràfica.
- b) Comparem la situació de l'empresa analitzada amb les ràtios ideals. Les ràtios ideals es troben a partir d'una anàlisi estadística

que identifiqui els factors clau d'èxit d'una empresa en un determinat sector.

Actualment, existeixen moltes fonts d'informació que posen aquestes dades a disposició de les empreses. Es poden agrupar en quatre grups: empreses privades especialitzades, organismes oficials, software especialitzat i pàgines web. Encara que es tingui en compte l'àmplia oferta, és essencial que l'empresa avalui si les fonts són fiables.

Referències

- AMAT, O. (2002) «Ratios sectoriales» *Gestió* 2000.
- AMAT, O.; PERRAMON, J. i MOYA, S. (2004) «Anàlisi dels ràtios de la indústria catalana.» Departament de comerç i indústria. Generalitat de Catalunya.
- BANCO DE ESPAÑA. CENTRAL DE BALANCES (2002) «Resultados anuales de las empresas no financieras».
- GARDINER, M. (1997) «Financial ratios: can you trust them?» *Management Accounting*, setembre, Vol. 75, Núm. 8, p. 30.
- GIBSON, C. (1987) «How Chartered Financial Analysts View Financial Ratios» *Financial Analysts Journal*, maig-juny, pp. 74-76.
- HALKOS, G.W. i SALAMOURIS, D.S. (2004) «Efficiency measurement of the Greek commercial banks with the use of financial ratios: a data envelopment analysis approach» *Management Accounting Research*, 15, pp. 201-224.
- Ley 3/1993 sobre Cámaras de Comercio, Industria y Navegación.
- LEV, B. (1969) «Industry averages as targets for financial ratios» *Journal of Accounting Research*, Autumn, pp. 209-99.
- SHINN, C. (2003) «'Road map' Targets Financial Ratios» *Professional Builder*, June, pp. 28-29.

Notes

- ¹ Vegeu article 3 de la Llei 3/1993 del 22 de març, que regula el funcionament de les càmeres oficials de comerç, indústria i navegació (BOE 70/1993 del 23 de març).
- ² L'últim que hi ha disponible és l'«Análisis de Estados Financie-

ros de la Indústria Catalana 2003», elaborat pels professors Oriol Amat (UPF), Jordi Perramon (UPF) i Soledad Moya (UAB).

- ³ Actualment en revisió per part de l'Institut Nacional d'Estadística.

Associació Catalana de Comptabilitat i Direcció

Edif. Col·legi d'Economistes de Catalunya

Pl.- Gal·la Plàcida 32, 4ª planta - 08006 Barcelona

Tel. 93 416 16 04 extensió 2019

info@accid.org - www.accid.org - @Associacio ACCID